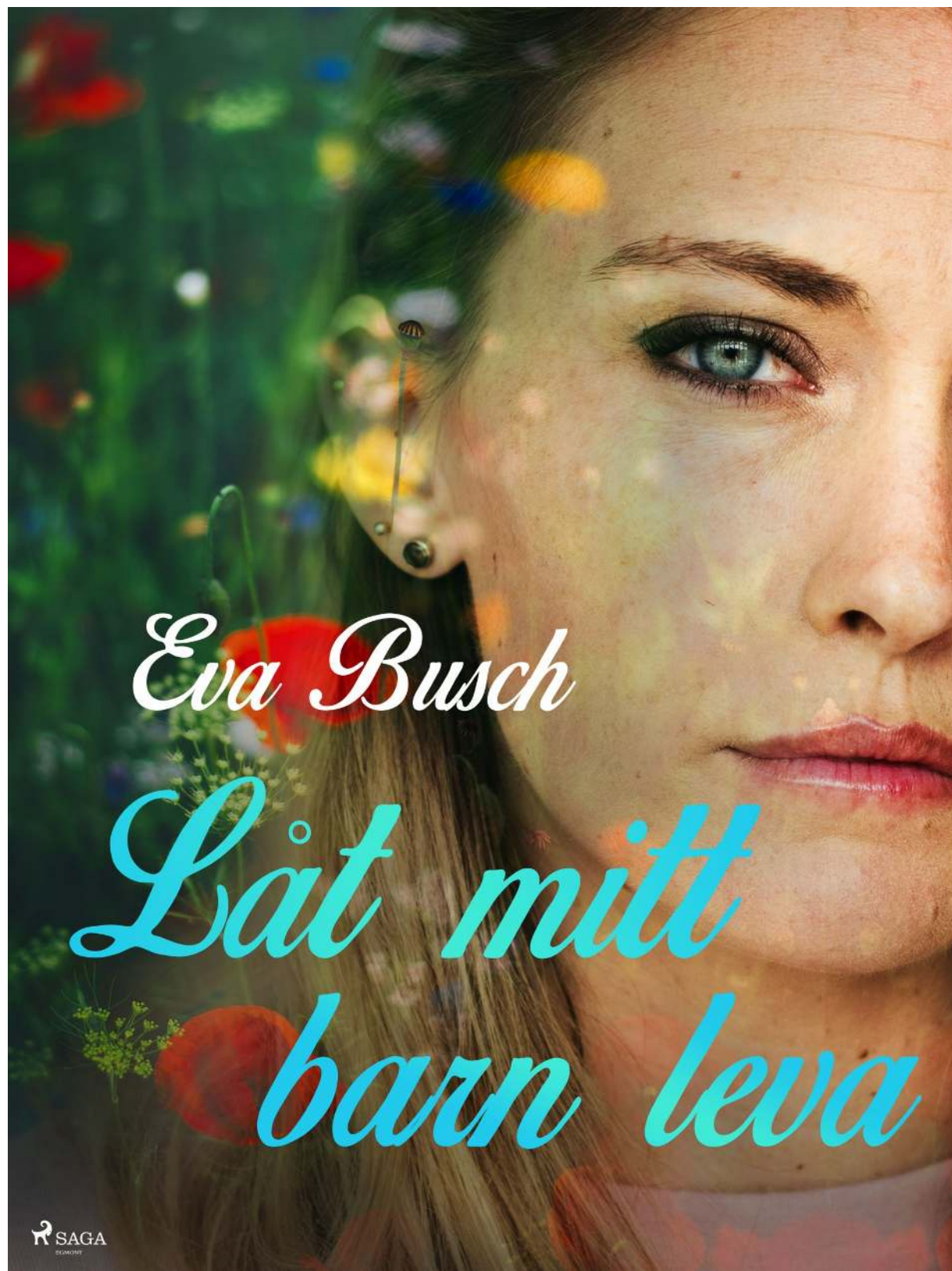

Eva Busch

*Låt mitt
barn leva*

Eva Busch

*Låt mitt
barn leva*

Eva Busch

LÅT MITT BARN LEVA

SAGA EGMONT

Låt mitt barn leva

Copyright © 1980, 2017 Eva Busch og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711733158

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Sara sneddade långsamt över den leriga gräsmattan upp mot det vitgrå hyreshuset. Skolväskan av röd-blå plast släpade i marken efter henne, och Jenny bet sig i läppen när hon såg dottern genom köksfönstret. Sara hade blivit så slö och ovarsam av sig den senaste tiden. Det var alltid ett evigt tjatande om att hon skulle hänga upp sina kläder och inte dra benen efter sig. Fast det var förstås en stor omvälvning att ha börjat i lekis och i höst väntade skolan. Att tiden kunde gå så fort! Det kändes som om det var alldeles nyss som Sara varit en liten baby, lärt sig rulla över från mage till rygg, lärt sig sitta, lärt sig krypa ...

Jenny log för sig själv. Sara var ju det finaste som livet hade gett henne. Sara — och Mats ...

Hon tog fram en tekaka, delade den mittitu, bredde leverpastej på den ena halvan och räkost på den andra. Lade smörgåsarna på en tallrik och tog lättmjölken från kylskåpet. Hennes leende blev ännu varmare när hon tänkte på Mats. Han gjorde sannerligen ingen hemlighet av att han dyrkade sin dotter och nog skämde han bort henne åtskilligt. Lite skamset mindes hon den gången när hon protesterat då Mats ville köpa en alldeles för dyr nallebjörn till Sara i julklapp. Och Mats hade svarat på hennes protester:

— Hon är mitt liv, Jenny. Hon — och du. Nog kan jag väl få skämma bort dem jag älskar mest i världen?

Och så hade han kysst henne, mitt i julrusningen, bland alla kunder på varuhuset. Och hon hade tänkt: en sådan här lycka gör nästan ont. Har jag verkligen förtjänat den?

Ytterdörren öppnades och stängdes. Jenny skyndade ut i hallen där Sara försökte krångla av sig täckjackan. Den leriga skolväskan låg på golvet.

— Hej gumman, sa hon. Hur har du haft det i dag?

Sara, ryckte på axlarna och sjönk ner på pallen bredvid telefonhyllan.

— Jag är så trött, mamma.

Jenny såg närmare på sin dotter. Sara var blek — ovahligt blek — och hon var svullen kring ögonen som om hon hade gråtit. På något sätt verkade det som om hon inte hämtat sig riktigt från halsflussen i höstas, då hon fått vara borta från lekis i flera veckor. Men å andra sidan hade vintern varit lång och isande kall och kunnat suga musten ur den starkaste.

Jenny gnuggade flickans händer mellan sina egna.

— Jag ska värma mjölken åt dig, sa hon. Och när du har ätit dina smörgåsar känner du dig säkert piggare. Vad har ni gjort på lekis i dag då?

Sara följde med in i det varma köket.

— Lekt och ritat och ... Ja, och så var det en doktor där. Vi fick väga oss och mäta oss och så lyssnade han på hjärtat. Han sa att mitt hjärta slog lugnt och fint, mamma!

Jenny log.

— Så bra, min älskling. Kila ut och tvätta händerna så får du något att äta sen.

Sara lydde. Vattnet strilade ute i badrummet och några sekunder senare var flickart tillbaka. Med nödtorftigt

avblaskade händer.

— Jag är inte hungrig, mamma. Måste jag äta?

Jenny såg närmare på sin dotter, lite oroligt. Sara brukade vara utsvulten när hon kom hem från lekis, där hon gick i eftermiddagsgruppen. Det var väl inte någonting på gång? En begynnande infektion i kroppen kanske?

— Är det någon som är sjuk på lekis? frågade hon. Sara satte sig vid köksbordet och sköt undan tallriken med smörgåsarna.

— Mikael och Kristina var inte där i dag, sa hon, korsade armarna och lutade hakan mot dem. Fröken sa att de hade vatten ... Vattenkoppar ...

— Vattkoppor, rättade Jenny och suckade inom sig.

Förmodligen var det dags för en ny sjukperiod för Saras del. Sara brukade bli trött, hängig och tappa matlusten när hon höll på att bli dålig. Skönt i varje fall att det var fredag. Sara hade två lediga dagar på sig — och vem visste, det kanske skulle gå över, kanske var det bara den trötthet man kände mot veckoslutet.

— Drick lite av mjölken som jag har värmt åt dig, sa Jenny avledande. Så kan du vila dig ett tag sen. Du kan krypa ner i min säng och titta i tidningar. Det är i alla fall så ruggigt väder i dag att du knappt kan vara ute och leka. Och pappa skulle komma hem extra tidigt i dag.

Just när hon sa det där sista kom den oroliga ilningen igen. Om det var något fel på Mats ... Men hur skulle det kunna vara det — han hade ju inte varit sjuk en dag sedan de gifte sig, mer än vanliga banala förkylningar förstås? Men å andra sidan ... Hon hade ju blivit gravid så lätt förra gången och nu hade de väntat så länge på ett syskon till Sara. Och för Jennys egen del fanns ingen orsak i världen

för att hon inte skulle bli med barn, det hade hennes gynekolog försäkrat.

Kanske det ändå låg något i att det fanns en psykisk spärr — när man så hett önskade ett barn, så bromsade själva viljan upp händelseutvecklingen. När Sara blev till Jenny log. Inte var hon direkt planerad — men så innerligt välkommen.

Sara drack några klunkar av den varma mjölken och Jenny betraktade sin dotter, ömt och kärleksfullt. Flickan var verkligen ett bevis på att Jenny och Mats lyckats skapa sig något fint — trots att oddsen varit så dåliga i början. Mats hade redan då jobbat på tidningen och deras första tid tillsammans hade varit stormig. Alla de kvällar Mats kommit hem långt senare än han lovat eller inte kommit hem alls. När han varit berusad och aggressiv — och den där fasansfulla morgonen när han dök upp, orakad och stinkande, och slog henne rakt över ansiktet och sa att han var utled på all bevakning och allt spionerande.

Hon hade lämnat honom då. Utan ett ord hade hon rafsat ihop de saker hon behövde för de närmaste dagarna och hyrt in sig på ett billigt hotellrum.

En dryg vecka senare hade han stått och väntat utanför kontoret där hon jobbade. Han var orakad nu också och hålögd — men han stank inte sprit. Han hade stått framför henne som ett skyggt djur och inte vågat möta hennes blick.

— Jenny ... Kom hem igen. Jag lovar att allt ska bli bättre. Jag har burit mig vidrigt åt, Jenny, jag lovar ... Livet känns meningslöst utan dig. Jenny vi hör ihop, du och jag ...

Hon hade inte tvekat. Hon älskade ju Mats. Och den gången höll han ord. Och hon mindes rörd den där morgonen då hon som vanligt sträckt ut handen efter

kartan med minipillren. Och han hade hejdat henne med ett leende.

— Är det inte dags att sluta med de där gifterna nu? Jag är förtjust i tjejer, vet du. Jag skulle inte ha något emot en till.

Hon hade rest sig från sin stol och inom några ögonblick var hon i hans famn. Hon hade sett i hans ögon att han menade allvar — han var beredd att satsa sitt liv på henne och på en familj. Och den morgonen älskade de med varandra på ett nytt sätt — med varsamhet, ömhet och tillit. Kanske var det just den morgonen som Sara blev till.

— Mamma! Saras röst var gäll. Jag orkar inte mera mjölk. Jag går och lägger mig i din säng.

Jenny drogs upp till verklighetens yta. Sara hade lutat huvudet i händerna. Hon såg verkligen trött ut. Och så svullen som hon var i ansiktet ...

Kanske hade hon blivit smittad av barnen som hade vattkoppor i alla fall. Jenny suckade. Det skulle betyda avbrott i hennes översättnings jobb. Sara hade aldrig varit någon tålmodig sjukling utan hade ständiga krav på uppmärksamhet och sysselsättningar.

— Vila dig ett tag, stumpan, så tar vi tempen på dig sen, sa hon högt och lugnande.

Hon gick in med flickan i sovrummet. Sara kröp ner under täcket och slöt ögonen. När ansiktet slappnades av, märktes det ännu tydligare hur svullen hon var. Påssjuka? för det genom Jenny. För inte brukade man väl svullna upp av vattkoppor? Hon måste kolla i läkarboken.

Eller också var det kanske bara så att Sara spänt sig inför besöket av läkaren och att hon var naturligt trött. Kanske hade också spänningen som hon och Mats känt, smittat av sig på flicken. Egentligen var det ju onödigt, det

var ingen katastrof om de inte fick fler barn. De hade ju redan Sara.

Hon sköt igen dörren. Sara tycktes redan ha somnat. Hon kastade en hastig blick på klockan — redan halv fem. Mats hade sagt att han nog skulle vara hemma vid fyrtiden, men förmodligen hade han fått vänta. Eller: om han fått ett besked som tagit honom hårt ... Nej, det kunde bara inte vara så. Mats var ju frisk som en nötkärna och Sara var ju ett levande bevis på hans förmåga att få barn. –

Hon gick tillbaka ut i köket och tvekade med handen på frysskåpsdörren. Om hon skulle laga något riktigt gott till middag — något som Mats tyckte om? Fläskkottletter, gratinerade med roquefortost, kanske? Det var något av en livrätt för Mats.

En halvtimme senare hade hon stekt kottletterna och lagt dem på ett ungssäkert fat. Potatisen var skrubbad och väntade i en kastrull. Sara sov fortfarande och Mats hade inte kommit hem.

Hon gick in i vardagsrummet, tände en cigarrett och ställde sig vid fönstret. Parkeringsplatserna låg snett nedanför huset och deras plats var fortfarande tom. Himlen var mulen och mörkret hade kommit tidigt, i många fönster lyste ljus. Hon kunde se rakt in i ett kök där en kvinna sysslade vid spisen och en halvårsgammal baby halvsov i en babysitter. Att längta efter en liten baby kunde kännas så nästan fysiskt smärtsam! Som om ens famn var tom, som om något fattades. Var det bara kvinnor som kände så?

Varför kom aldrig Mats hem? Hade han ändå tvingats ta en vända upp till tidningen efter sjukbesöket? Visst var hon van vid att en journalist hade oregelbundna arbetstider — men han hade ju så säkert sagt att han skulle åka direkt

hem och han hade tid hos läkaren klockan tre. Nu var klockan redan över fem.

Sara ropade plötsligt och Jenny skyndade in i sovrummet efter att ha fimpat cigaretten.

— Hur är det gumman?

Hon lade handen på flickans panna. Sara var inte het — men heller inte sval.

— Ligg still en stund till, raring, så tar vi tempen för säkerhets skull. Jag undrar om inte du också kommer att få vattkoppor. Då måste du vara hemma från lekis en tid ...

Sara log.

— Det är bara bra. För de bråkar så mycket där. Pojkarna är så busiga.

Jenny satt på sängkanten och läste högt ur en seriepocket för Sara medan hon tog tempen. Lättad såg hon sedan på skalan. 37,6 — ganska normalt efter en aktiv dag. Lite i högsta laget kanske men absolut inget att oroa sig för. Var det början till vattkoppor — så den dagen, den sorgen.

Hon hade just sköljt och torkat av febertermometern när telefonen ringde. Hon lade hastigt ifrån sig termometern och skyndade ut i hallen. I spegeln såg hon skyrnten av Sara som återigen krupit ner under täcket.

Hon tog för givet att det var Mats som ringde och skulle säga att allt var okej men att han tvingats åka tillbaka till tidningen för ett jobb.

Det var inte Mats. Det var en kvinnoröst.

— Jenny? Det raspade lite i luren, beviset på att det var ett långväga samtal. Hej, det är Marianne Berglund — ja, jag hette Fredriksson förut. Minns du mig? Vi gick i samma klass och ...

Jenny såg blixtsnabbt bilden av en gänglig tonårsflicka med cendréfärgat hår och uppseendeväckande vackra, mörkblå ögon.

— Visst minns jag dig, Marianne! Men vad i all världen ...

- ... ringer jag dig för! Rösten lät glad. Alla i vår klass låter lika häpna när jag ringer. Det tycks inte ha fallit någon annan in att det är tio år sen vi gick ut nian. Jag tycker att vi borde fira det på något sätt. Jag pratade med din mamma och fick ditt telefonnummer. Fick höra att du var gift och hade en liten dotter. Och vi som alltid trodde att det skulle bli ett par av dig och Anders — ja, Anders Eriksson förstås. Ni hängde ju ihop i nian. Och sen drar du bara i väg till Stockholm och gifter dig med någon helt främmande karl.

Jenny kunde inte låta bli att le — den gamla fina skolkamratandan återföddes. Så roligt de hade haft det, den gången för tio, elva år sedan!

Och Anders ... Det var årtal sedan hon tänkt på honom. Hon hade tyckt så mycket om honom och de hade varit tillsammans ganska länge — men aldrig hade det varit som med Mats. Hon kände sig glad när hon mindes honom. De hade skilts åt på ett naturligt sätt, de bara slutade att träffas. Gradvis hade det gått, längre och längre mellan gångerna. Sista gången måste ha varit — ja, på avslutningsfesten som de haft för lärarna. Nej ... Anders hade hon träffaten gång till — helt överraskande på den där festen som hon hamnat på efter den tillfälliga brytningen med Mats.

Minnet kändes för jobbigt och hon sköt undan det för ögonblicket.

— Vet du vad Anders gör nu? sa hon lätt.